

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΕ ΤΕΛΟΣ

Από τότε που αρχίζει η μνήμη μου θυμάμαι μια γυναικεία ισχνή φιγούρα που για πρώτη φορά μου διηγήθηκε παραμύθια, ήταν η γιαγιά μου. Μια γυναίκα που είχε μεγαλώσει εννιά παιδιά και που έκανε το λάθος να αρχίσει να λέει παραμύθια στο πρώτο της εγγόνι. Όλα άρχιζαν όμορφα, όπως όλα τα παραμύθια και κάποτε τέλειωναν, όμως στη παιδική μου περιέργεια τίποτε δεν τέλειωνε, έτσι σε κάθε παραμύθι το τέλος του συνοδευόταν πάντα από την ερώτησή μου και μετά; Και η ταλαιπωρημένη μου γιαγιά έφτιαχνε μια καινούργια συνέχεια και μετά μια άλλη μέχρις ότου αποκοιμιόμουν και συνέχιζα εγώ το παραμύθι μέσα στο όνειρό μου.

Αυτά ήταν τα ατέλειωτα παραμύθια της παιδικής μου ηλικίας, μετά με περίλαβαν οι δάσκαλοι και μου μάθανε τα δικά τους παραμύθια, που τα είπαν ιστορία. Αυτά τα παραμύθια είχαν αρχή και τέλος, άλλοτε καλό και άλλοτε άσχημο, έτσι μου έκοψαν την φόρα να κάνω την κλασσική ερώτηση και μετά; Μόνο δυο παραμύθια μου απόμειναν τελικά ατέλειωτα, το ένα είναι το παραμύθι όλων μας, το παραμύθι της ζωής μας και το άλλο είναι το παραμύθι, που μου είπαν, για μια πόλη με πύργους και επάλξεις, χρυσές εκκλησιές και έναν μαρμαρωμένο βασιλιά που περιμένει μια ερώτηση και ένα όνειρο για να ξυπνήσει.

Η Πόλη αυτή για χρόνια έστεκε πραγματική και ζωντανή πλάι στην πόλη του παραμυθιού μου, με προκαλούσε και με καλούσε να τη γνωρίσω. Όμως ένα ταξίδι στη μνήμη και το όνειρο φάνταζε στη σκέψη μου δύσκολο και μάλλον ακατόρθωτο. Είναι εκείνος ο φόβος που σε πιάνει μη σου χαλάσουν αυτό που έχεις φτιάξει, σα συνέχεια στο παραμύθι που σου έχουν μάθει. Τελικά αφέθηκα στη σιγουριά και τη κρίση σου, που για χρόνια μου έλεγες ότι τίποτε δεν θα χαλάσει το όνειρό μου και ξεκίνησα για την Πόλη. Συντροφιά στο ταξίδι μας δύο φίλες της καρδιάς για να γιορτάσουν γενέθλια μέρα μέσα στο μοναδικό παραμύθι της ζωής τους.

Θυμόμουν ένα άλλο ταξίδι στην Ιωνία, καλοκαίρι στο Αϊβαλή και την Πέργαμο, που με είχε πληγώσει βλέποντας ένα κομμάτι της πατρίδας χαμένο για πάντα. Τώρα με τη Πόλη και τους χιλιάδες, για μας, συμβολισμούς συνέχιζα να πιστεύω ότι θα ήταν ακόμη πιο δύσκολο. Όμως οι πρώτες εντυπώσεις μου ήταν μοναδικές, πλημμυρισμένες από ομορφιά, ιστορία και μερικές φορές δάκρυ και σφίξιμο στη καρδιά.

Η Πόλη είχε το δικό της τρόπο να αλλάξει τα πράγματα, να σου επιβληθεί και να σε παρασύρει μέσα στην απίθανη μοναδικότητά της. Δεν είναι τυχαίο που έμεινε πρωτεύουσα δύο αυτοκρατοριών, η θέση της μοναδική η φυσική της ομορφιά απεριγράπτη, σε κάθε στροφή γυρίζεις και βλέπεις διαφορετικό τοπίο, σε κάθε βήμα έχεις το γαλάζιο της θάλασσας να σε περικυκλώνει και τα ονόματα να αλλάζουν αλλά να μένουν ίδια Βόσπορος, Κεράτιος, συνοικία του Πέραν, Γαλατάς, Φανάρι, Αγία Σοφία.

Πήγαινε στη Πόλη όχι σαν τουρίστας, νομίζω αυτό της το χρωστάμε, άρχισε από τη

Μονή της Χώρας και δες τα μοναδικά ψηφιδωτά της γεμάτα χρώματα, κίνηση, εκφραστικότητα. Δες το Χριστό να σε καλεί στη ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΖΩΝΤΩΝ και την Παναγιά στη

Αν είσαι για την Πόλη....

Συντάχθηκε απο τον/την ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΕΦΟΥΛΗΣ

Πέμπτη, 29 Μάρτιος 2012 22:14 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 13 Φεβρουάριος 2013 15:22

ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΑΧΩΡΙΤΟΥ.

[Ολόκληρο το παραμύθι με μορφή ηλεκτρονικού βιβλίου!](#)